ĢENERĀLADVOKĀTA ANTONIO TICANO [*ANTONIO TIZZANO*] SECINĀJUMI,

sniegti 2005. gada 10. martā [1]

1. Saskaņā ar EKL 234. pantu Nīderlandes *Raad van State* [Valsts padome] ar 2004. gada 18. februāra rīkojumu ir uzdevusi Tiesai trīs prejudiciālus jautājumus par Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvas 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos [2] (turpmāk tekstā — "Direktīva 89/552") un Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā [3], ko groza Direktīva 98/48/EK [4], (turpmāk tekstā — "Direktīva 98/34") interpretāciju.

2. Būtībā nacionālā tiesa vēlas noskaidrot, vai raidorganizācijas piedāvātās filmas, kas tiek raidītas tīklā kodētā formā iepriekš norādītā laikā un kuras klienti var skatīties ar īpašas dekodēšanas atslēgas palīdzību, kas viņiem tiek piesūtīta pēc paredzētās atlīdzības samaksas, ir "televīzijas apraide" Direktīvas 89/552 izpratnē vai "informācijas sabiedrības pakalpojums" Direktīvas 98/34 izpratnē.

I — Atbilstošās tiesību normas

A — *Kopienu tiesību normas*

3. Šajā lietā, pirmkārt, atbilstošā norma ir Direktīvas 89/552 1. panta a) punkts, saskaņā ar kuru "televīzijas apraide" ir:

"televīzijas programmu sākotnēja pārraide pa vadiem vai pa gaisu, arī ar satelītu, nekodētā vai kodētā veidā, kas domāta, lai to uztvertu skatītāji. [..] Ar to nav saprotami sakaru pakalpojumi, kas sniedz individuāli pasūtītu

1 — Oriģinālvaloda — itāļu.

2 — OV L 298, 23. lpp.

3 — OV L 204, 37. lpp.

4 — Direktīva 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā, ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīva 98/48/EK (OV L 217, 18. lpp.).

informāciju vai citas ziņas, piemēram, fakss, elektroniskās datu bankas un citi līdzīgi pakalpojumi".

4. Tāpat nozīmīgs ir šīs direktīvas 4. panta 1. punkts, kas paredz dalībvalstu pienākumu, "ja vien ir iespējams, [..] ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošin[āt], lai raidorganizācijas atvēlētu lielāko daļu sava raidlaika Eiropas darbiem [..]".

5. Šīs lietas sakarā tālāk ir jānorāda arī uz Direktīvas 98/34 1. pantu, kas grozīts ar Direktīvu 98/48, kurā teikts:

"Šajā direktīvā piemēro šādus terminus:

[..]

2) "pakalpojums" — jebkāds Informācijas sabiedrības pakalpojums, tas ir, jebkāds pakalpojums, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma.

Šajā definīcijā:

— "no attāluma" nozīmē, ka pakalpojumus sniedz bez vienlaicīgas pušu klātbūtnes,

— "ar elektroniskiem līdzekļiem" nozīmē, ka pakalpojumus nosūta un galamērķī saņem ar elektroniskas apstrādes (ieskaitot digitālu kompresiju) un informācijas uzglabāšanas aparatūras palīdzību un ka tos pilnībā pārraida, nosūta un saņem pa vadiem, pa radio ar optiskiem vai citiem elektromagnētiskiem līdzekļiem,

— "pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma" nozīmē, ka pakalpojumus sniedz, pārraidot informāciju pēc individuāla pieprasījuma.

Norādošs to pakalpojumu saraksts, uz kuriem neattiecas šī definīcija, ietverts V pielikumā.

Šī direktīva neattiecas uz:

— radio translāciju pakalpojumiem,

— televīzijas translāciju pakalpojumiem, uz ko attiecas Direktīvas 89/552/EEK 1. panta a) punkts."

6. V pielikuma 3. punktā uzskaitīti šādi pakalpojumi:

"Pakalpojumi, ko nesniedz "pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma"

Pakalpojumi, ko sniedz ar datu pārraidi bez individuāla pieprasījuma un ko vienlaicīgi saņem neierobežots skaits individuālu saņēmēju (punkta — vairākpunktu pārraide):

a) televīzijas translāciju pakalpojumi (ieskaitot [kvazi–]video pieprasījuma pakalpojumus), uz ko attiecas Direktīvas 89/552/EEK 1. panta a) punkts,

b) radio translāciju pakalpojumi,

c) (pa televīziju pārraidīts) teleteksts."

B — *Valsts tiesību normas*

7. Nīderlandē radio un televīzijas raidījumu pārraidi regulē *Mediawet* (Mediju likums) [5].

8. Saskaņā ar Mediju likuma 71.a panta 1. punktu komerciāla raidorganizācija ir

5 — Nīderlandes 1987. gada 21. aprīļa likums, kas regulē radio un televīzijas programmu pārraidi, radio un televīzijas nodevas un atbalstu presei (1987. gada 4. jūnija *Staatsblad*, Nr. 249).

tiesīga veikt raidījuma pārraidi vai likt pārraidīt raidījumu tikai tad, ja tā ir saņēmusi *Commissariaat voor de Media* (Mediju uzraudzības iestāde, turpmāk tekstā — "Mediju komisariāts") apstiprinājumu.

II — Fakti un process

9. Kopš 1999. gada beigām sabiedrība *Mediakabel* piedāvā saviem abonentiem iespēju papildus citu raidītāju programmai saņemt virkni televīzijas programmu (tā sauktais "Mr. Zap" pakalpojums). Šī pakalpojuma ietvaros abonents var pasūtīt vienu vai vairākas filmas, kuras izvēlas televīzijas ekrānā vai raidījumu programmā (tā sauktais "Filmtime" pakalpojums).

10. *Mediakabel* noteiktajos laikos "Filmtime" pakalpojuma filmas tiek vienlaicīgi, lai arī kodētā veidā, pārraidītas visiem abonentiem. Sazinoties no attāluma, arī telefoniski, abonents paziņo, kuru filmu, veicot samaksu, viņš vēlas redzēt pieejamajos laikos, un pēc paredzētās atlīdzības apmaksas saņem elektronisku atslēgu televīzijas attēla dekodēšanai.

11. Ar 2001. gada 15. marta lēmumu Mediju komisariāts paziņoja *Mediakabel*, ka "Filmtime" pakalpojums ir televīzijas programma, kurai saskaņā ar Mediju likuma 71. a panta 1. punktu ir nepieciešama īpaša atļauja.

12. Pēc tam, kad tika noraidīta par šo lēmumu iesniegtā sūdzība, sabiedrība *Mediakabel*, lai arī tā pa to laiku saņēma prasīto atļauju, cēla *Rechtbank te Rotterdam* (Roterdamas tiesa) prasību par Mediju komisariāta veikto pakalpojuma kvalifikāciju.

13. Arī šī prasība tika noraidīta. *Mediakabel* iesniedza *Raad van State* apelācijas sūdzību, kurā apgalvoja, ka "Filmtime" jākvalificē nevis kā "televīzijas apraide", uz kuru attiecas atļaujas saņemšanas un raidlaika atvēlēšanas Eiropas darbiem pienākumi, bet gan kā kvazi–video pieprasījuma kategorijā ietilpstošs "informācijas sabiedrības pakalpojums", uz kuru kā tādu neattiecas minētie pienākumi.

14. Tā kā iesniedzējtiesai bija šaubas par apspriežamo pakalpojumu pareizu kvalifikā-

ciju, tā nolēma uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) a) Vai "televīzijas apraides" jēdziens Direktīvas 89/552/EEK 1. panta a) punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ietver nevis Direktīvas 98/34/EK, ko groza Direktīva 98/48/EK, 1. panta 2. punktā minētos "informācijas sabiedrības pakalpojumus", bet, gan pakalpojumus, kas aprakstīti Direktīvas 98/34/EK V pielikuma norādošajā pakalpojumu sarakstā un kas attiecas uz tādiem pakalpojumiem, ko neaptver Direktīvas 98/34/EK 1. panta 2. punkts, it īpaši minētā saraksta 3. punktā aprakstītos pakalpojumus, starp kuriem ir minēti kvazi–video pieprasījumi, kas tādējādi nav "informācijas sabiedrības pakalpojumi"?

b) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noraidoša, tad — kā var nošķirt "televīzijas apraides" jēdzienu Direktīvas 89/552/EEK 1. panta a) punkta izpratnē no tajā pašā pantā minētā "sakaru pakalpojumu, kas sniedz individuāli pasūtītu informāciju" jēdziena?

2) a) Pēc kādiem kritērijiem var pamatot atbildi uz jautājumu, vai tāds pakalpojums kā šajā lietā, kura ietvaros pakalpojuma sniedzēja izvēlēto filmu signālu, kas ir kodēts un tiek pārraidīts tīklā, abonenti var dekodēt ar atslēgas palīdzību, ko pakalpojumu sniedzējs nosūta pēc individuāla pieprasījuma pēc atsevišķa maksājuma par katru filmu veikšanas, un skatīties dažādos pakalpojumu sniedzēja noteiktos laikos, proti, pakalpojums, kas tādējādi ietver specifiskus informācijas sabiedrības (individuāla) pakalpojuma un tajā pašā laikā televīzijas apraides pakalpojuma aspektus, ir televīzijas apraides pakalpojums vai informācijas sabiedrības pakalpojums?

b) Vai primāra nozīme ir jāpiešķir abonenta skatpunktam vai pakalpojumu sniedzēja skatpunktam? Vai ir nozīme pakalpojumiem, kas konkurē ar attiecīgo pakalpojumu?

3) Vai šajā lietā ir nozīme tam, ka:

— no vienas puses, ja attiecīgos pakalpojumus kvalificē kā "informācijas sabiedrības pakalpojumus", uz ko Direktīva 89/552/EEK neattiecas, tad šāda kvalifikācija var negatīvi ietekmēt šīs direktīvas efektivitāti, it īpaši ņemot vērā, kāds

mērķis ir tās noteiktajiem pienākumiem atvēlēt noteiktu daļu raidlaika Eiropas darbiem, ievērojot arī to, ka,

— no otras puses, ja Direktīva 89/552/EEK ir piemērojama, tad tās noteiktajam pienākumam atvēlēt noteiktu daļu raidlaika Eiropas darbiem ir nenozīmīga loma, jo abonenti maksā par filmu un var skatīties tikai to filmu, par ko tie ir samaksājuši?"

15. Šādi aizsāktajā procesā sabiedrība *Mediakabel*, Mediju komisariāts, Nīderlandes, Beļģijas un Francijas valdības, kā arī Apvienotās Karalistes valdība un Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus.

16. 2005. gada 20. janvāra tiesas sēdē *Mediakabel*, Mediju komisariāts, Nīderlandes valdība un Komisija sniedza mutvārdu paskaidrojumus.

III — Juridiskā analīze

Ievada apsvērumi

17. Kā zināms, pēdējo gadu laikā, strauji attīstoties tehnoloģijām, ir pieaugusi televīzijas sniegto pakalpojumu daudzveidība.

18. Proti, tradicionālajiem televīzijas pakalpojumiem pievienojušās maksas televīzijas ("pay TV"), maksas pieejas papildu raidījumiem ("pay per view"), video pieprasījuma ("video on demand") un kvazi–video pieprasījuma ("near video on demand") pakalpojumi, kas atšķirībā no sākotnēji minētajiem pakalpojumiem piedāvā skatītājam elastīgāku pieeju produkta izmantošanā.

19. Maksas televīzijas ("pay TV") gadījumā produkts ir daļa no raidorganizācijas producētās progammas, ko skatītājs var nopirkt kopumā; tas pats attiecas uz maksas pieejas papildu raidījumiem ("pay per view") pakalpojumu, ar atšķirību, ka skatītājs var skatīties un apmaksāt tikai vienu produktu. Lielāku elastību garantē kvazi–video pieprasījuma ("near video on demand") pakalpojums, kur atsevišķs produkts tiek pārraidīts atkārtoti ik pēc neilga laika, bet vēl vairāk iespēju piedāvā video pieprasījuma ("video on demand") pakalpojums, kur skatītājs speciālā elektroniskā katalogā pats var izvēlēties, kādu programmu un kādā laikā viņš vēlas noskatīties.

20. Pie šiem jaunajiem pakalpojumiem vēl pieder tādi ar televīzijas termināla starpniecību sniegti interaktīvie tiešsaistes pakalpojumi (tā sauktā interaktīvā televīzija) kā bankas pakalpojumu sniegšana mājās (*home banking*), iepirkšanās pakalpojumi tiešsaistes režīmā (*home shopping*), ceļojumu un brīvdienu pakalpojumi, spēļu lejupielāde un apmācība tiešsaistes režīmā.

21. Šajā kontekstā ir jāaplūko Nīderlandes tiesas jautājumi, kas skar konkrētu pakalpojumu (respektīvi, kvazi–video pieprasījumu), kurš ir tieši minēts Direktīvā 98/34 un ir precīzi tajā reglamentēts. Tādēļ, analizējot prejudiciālos jautājumus, galvenokārt atsaukšos uz šo Direktīvu un vajadzības gadījumā salīdzināšu to ar iepriekšējo Direktīvu 89/552.

A — *Par kvazi–video pieprasījuma pakalpojumu kvalifikāciju (pirmā jautājuma a) daļa)*

22. Nīderlandes tiesas pirmā jautājuma a) daļa būtībā ir par to, vai kvazi–video pieprasījuma pakalpojumi iekļaujas jēdzienā "televīzijas apraide" vai jēdzienā "informācijas sabiedrības pakalpojums".

23. Līdzīgi kā procesā iesaistītās valdības un Komisija, arī es uzskatu, ka atbilde uz šo jautājumu tieši un skaidri izriet no Direktīvas 98/34 teksta.

24. Kā jau mēs redzējām, direktīvas 1. panta 2. punkta pirmā daļa noteic, ka "informācijas sabiedrības pakalpojums" ir pakalpojums, "ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma", bet šī normatīvā akta 4. punktā paredzēts, ka šī direktīva neattiecas "uz [..] televīzijas translāciju pakalpojumiem, uz ko attiecas Direktīvas 89/552/EEK 1. panta a) punkts".

25. Direktīvas 98/34 V pielikuma 3. punkta a) apakšpunktā ir atkārtots, ka iepriekš minētā jēdziena definīcija neattiecas uz "televīzijas translāciju pakalpojumi[em] [..], uz ko attiecas Direktīvas 89/552/EEK 1. panta a) punkts", un skaidri norādīts, ka pēdējais jēdziens ietver arī "kvazi–video pieprasījuma" pakalpojumu.

26. Neveicot tālāku izpēti, minēto normu nepārprotamā jēga ļauj man secināt, ka saskaņā ar Direktīvas 98/34 V pielikuma 3. punkta a) apakšpunktu kvazi–video pieprasījuma pakalpojumi iekļaujas jēdzienā "televīzijas apraide" Direktīvas 89/552 1. panta a) punkta nozīmē. Turpretim "televīzijas apraides" pakalpojumus nevar attiecināt uz "informācijas sabiedrības pakalpojumu" definīciju Direktīvas 98/34 1. panta 2. punkta izpratnē.

27. Man šķiet, un to ir uzsvērusi arī Apvienotās Karalistes valdība, ka šāds secinājums jau pats par sevi ir pietiekams, lai izšķirtu strīdu pamata prāvā, t.i., lai noteiktu, vai Mediju komisariāts ir rīkojies likumīgi, uzstājot uz atļaujas izsniegšanas procesu "Filmtime" pakalpojuma gadījumā.

28. Iesniedzējtiesa pati savā lēmumā ir norādījusi, ka minētais pakalpojums pieskaitāms kvazi–video pieprasījuma pakalpojumu kategorijai [6], tātad kategorijai, kura, kā es jau minēju, ietverta Direktīvas 98/34 jēdzienā "televīzijas apraide". Un saskaņā ar Nīderlandes tiesību normām šāda veida apraidei Mediju komisariātā jāpieprasa atļauja.

6 — Skat. rīkojuma par prejudiciālā jautājuma uzdošanu 2.2. punktu.

29. Tomēr *Mediakabel* tiesas sēdē izvirzīja sākotnējus iebildumus pret "Filmtime" pakalpojuma kvalifikāciju. Proti, tā apstrīdēja, ka šis pakalpojums faktiski varētu tikt aplūkots kā kvazi–video pieprasījuma pakalpojums.

30. Šajā sakarā ir jānorāda, ka aplūkojamajās direktīvās nav dotas jēdziena "kvazi–video pieprasījums" vai, vispārīgāk, atsevišķu televīzijas pārraides pakalpojumu definīcijas; arī doktrīnā sniegtā kvazi–video pieprasījuma kvalifikācija ir diskutējama. Tāpēc, lai uz *Mediakabel* iebildumiem šajā sakarā varētu sniegt pārliecinošāku un vienlaicīgi noderīgāku atbildi, manuprāt, ir labāk noteikt "televīzijas apraides" un "informācijas sabiedrības pakalpojumu" atšķirības kritēriju un tad saskaņā ar šo kritēriju noteikt, kuram no abiem iepriekš minētajiem pakalpojumiem "Filmtime" ir pieskaitāms.

31. Šādai pieejai, starp citu, ir priekšrocība, pārejot pie pārējiem rīkojumā par prejudiciālā jautājuma uzdošanu norādītajiem jautājumiem, ar kuru pārbaudi es turpināšu.

Par atšķirību starp "televīzijas apraides" pakalpojumu un "informācijas sabiedrības pakalpojumu" (otrā jautājuma a) daļa)

32. Ar otrā jautājuma a) daļu, kas būtībā pārklājas ar pirmā jautājuma b) daļu un padara lieku specifiskas atbildes sniegšanu uz šo jautājumu, iesniedzējtiesa lūdz Tiesu norādīt piemērotu kritēriju, lai noteiktu, vai televīzijas pārraides satura apraides pakalpojums, par ko ir runa šajā lietā, ir "televīzijas apraide" Direktīvas 89/552 izpratnē vai "informācijas sabiedrības pakalpojums" Direktīvas 98/34 izpratnē.

33. Pēc *Mediakabel* domām, ja ņem vērā Direktīvu 98/34, izšķiroša nozīme šajā sakarā ir tam, ka produkts skatītājam ir pieejams pēc individuāla pieprasījuma. Citiem vārdiem sakot, ja skatītājs var pakalpojuma sniedzējam pieprasīt atsevišķas filmas noskatīšanos, runa ir par "informācijas sabiedrības pakalpojumu", bet, ja šāda iespēja nepastāv, runa ir par "televīzijas apraidi".

34. Papildus individuālajam pieprasījumam *Mediakabel* piedāvā citas pazīmes "informācijas sabiedrības pakalpojuma" identificēšanai, proti, faktu, ka pakalpojuma sniedzēja izstrādāta attēla dekodēšanas sistēma un apmaksas veids ļauj skatītajiem skatīties un apmaksāt tikai pieprasīto filmu.

35. Pamatojoties uz to, *Mediakabel* secina, ka "Filmtime" kvalificējams kā "informācijas sabiedrības pakalpojums". Tā uzskata, ka, lai gan atsevišķas šī pakalpojuma piedāvātās filmas tiek pārraidītas visiem abonentiem, tās var skatīties tikai tie, kuri tās ir īpaši pieprasījuši un kuriem pēc noteiktas atlīdzības samaksas tiek piesūtīta dekodēšanas atslēga.

36. Tomēr es nedomāju, ka šis risinājums ir pieņemams. Manuprāt, tas piešķir pārāk lielu nozīmi faktoriem, kas attiecīgās kvalifikācijas sakarā ir pilnīgi nesvarīgi (kodēšanas veids un apmaksas veids), un vienlaicīgi balstās uz nepareizu Direktīvā 98/34 ietverta jēdziena — televīzijas pakalpojuma "individuāls pieprasījums" — interpretāciju.

37. Iepriekš minēto apgalvojumu pamatošanai es vēlos vispirms atgādināt definīcijas, par kurām ir runa šajā lietā:

— Direktīvas 89/552 1. panta a) punktā ar "televīzijas apraidi" saprot "televīzijas programmu sākotnēju pārraidi pa vadiem vai pa gaisu, arī ar satelītu, *nekodētā vai kodētā* veidā, *kas domāta, lai to uztvertu skatītāji*";

— Direktīvas 98/34 1. panta 2. punkta pirmajā daļā ar "informācijas sabiedrības pakalpojumu" saprot "jebkādu pakalpojumu, ko *parasti* sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un *pēc* pakalpojumu saņēmēja *individuāla pieprasījuma*" [7].

38. Jēdziens "individuāls pieprasījums" 1. panta 2. punkta otrajā daļā un V pielikuma 3. punktā tiek skaidrots precīzāk.

39. Saskaņā ar pirmo normatīvo aktu ar šo jēdzienu apzīmē pakalpojumu, ko "sniedz, *pārraidot* informāciju *pēc individuāla pieprasījuma*". Turpretim saskaņā ar otro normatīvo aktu jēdziens neaptver tādus pakalpojumus kā "televīzijas apraides" (ieskaitot kvazi–video pieprasījumus), kurus "sniedz ar *datu pārraidi bez* individuāla *pieprasījuma* un ko *vienlaicīgi* saņem neierobežots skaits individuālu saņēmēju (punkta — vairākpunktu pārraide)" [8].

40. Kā paskaidroja valdības, kas iestājušās lietā, no šo normatīvo aktu pārbaudes vispirms izriet, ka, nošķirot "televīzijas apraidi" un "informācijas sabiedrības pakalpojumu", nevar vadīties pēc tā, vai attēla pārraide notiek *kodētā vai nekodētā veidā*, jo nošķiršanas mērķim saskaņā ar Direktīvu 89/552 nav nekādas nozīmes. Tāpat nevar vadīties arī pēc maksājumu par sniegto pakalpojumu veida, jo minētie normatīvie akti neregulē šo jautājumu, un tāpēc šādu maksājumu var veikt dažādos veidos, un, lai arī tikai izņēmuma kārtā, informācijas sabiedrības pakalpojumiem tas var pat izpalikt.

41. Tādēļ šiem abiem pirmajiem faktoriem nav nekādas nozīmes šajā lietā. Turpretim man šķiet būtiski noteikt, kad televīzijas raidījuma satura pārraide attiecīgi var tikt

7 — Izcēlums mans.

8 — Izcēlums mans.

kvalificēta kā tāda, "lai to uztvertu skatītāji", un kad kā "individuāls pieprasījums".

42. Kā norādījusi arī Komisija, no 37. punktā minēto noteikumu paralēlās pārbaudes izriet, ka runa ir par "televīzijas apraidi", nevis "informācijas sabiedrības pakalpojumu", ja televīzijas raidījuma saturs ir domāts, "lai to uztvertu skatītāji", t.i., — precīzi ievērojot Direktīvas 98/34 terminoloģiju — noteikti dati tiek pārsūtīti nevis atsevišķiem skatītājiem, kuri tos pieprasījuši (punkta — punkta pārraide), bet gan paredzēti, lai tos vienlaicīgi varētu saņemt neierobežots skaits saņēmēju (punkta — vairākpunktu pārraide).

43. Saskaņā ar šiem nošķiršanas kritērijiem šeit aplūkotais pakalpojums atbilstoši iesniedzējtiesas iesniegtajām ziņām, ko atzīst arī pati sabiedrība *Mediakabel*, kas paredz filmu, lai arī kodētā veidā, vienlaicīgu pārraidi visiem abonentiem, principā jākvalificē kā "televīzijas apraide".

44. Kā jau teicu, valsts tiesai, kas labāk pārzina faktiskos lietas apstākļus, jāveic kvalifikācija šajā lietā.

45. Manu apsvērumu šajā jautājumā noslēgumā es piedāvāju Tiesai atbildēt tādējādi, ka pakalpojums ir "televīzijas apraide" Direktīvas 89/552 1. panta a) punkta izpratnē, nevis "informācijas sabiedrības pakalpojums" Direktīvas 98/34 1. panta 2. punkta izpratnē, ja audiovizuālo datu pārraide paredzēta, "lai to uztvertu skatītāji", t.i., tā netiek pārraidīta atsevišķiem skatītājiem, kuri tos pieprasījuši (punkta — punkta pārraide), bet ir paredzēta tam, lai to vienlaicīgi saņemtu neierobežots skaits skatītāju (punkta — vairākpunktu pārraide).

Par apstākļiem, kas jāņem vērā, kvalificējot televīzijas pārraides satura apraides pakalpojumu (otrā jautājuma b) daļa un trešais jautājums)

46. Ar otrā jautājuma b) daļu un trešo jautājumu, kas jāaplūko saistīti, Nīderlandes tiesa jautā Tiesai, vai, kvalificējot televīzijas pārraides satura pakalpojumu, primāra nozīme ir jāpiešķir abonenta vai tā pakalpojuma sniedzēja skatpunktam, vai ir nozīme pakalpojumiem, kas konkurē ar attiecīgo pakalpojumu, un vai jāatzīst apstāklis, ka Direktīvā 89/552 paredzētais pienākums pārraidīt noteiktu kvotu Eiropas darbu faktiski nav piemērojams attiecībā uz pakalpojumiem, kur skatītājs izvēlas un apmaksā skatāmo filmu.

47. Sabiedrība *Mediakabel* skaidro, ka tās pakalpojumam un citiem video pieprasījuma pakalpojumiem, kuri tiek pārraidīti punkta — punkta pārraides režīmā un tādēļ ir "informācijas sabiedrības pakalpojumi", ir līdzīgas pazīmes un savā veidā tie ir savstarpēji aizstājami, jo tie abi ļauj patērētājam izvēlēties skatāmo filmu. Tādēļ abus vajadzētu kvalificēt vienādi un pakļaut vienādām prasībām. Šajā sakarā sabiedrība *Mediakabel* skaidro, ka tā noteikti būtu varējusi "Filmtime" piedāvājuma filmu pārraidi izveidot pēc punkta — punkta pārraides principa, tomēr atteikusies no tā pārlieku lielo izmaksu dēļ, ko paredz ar to saistītā tehnika.

48. *Mediakabel* papildina, ka pakalpojuma kvalifikācija par "televīzijas apraidi" un no tās izrietošās sekas ievērot pārraides kvotu Eiropas darbiem ir bezjēdzīgas, jo šajā pakalpojumā skatītājs izvēlas programmu un nosaka, vai vēlas skatīties Eiropas darbu vai nē.

49. Manuprāt, šim viedoklim nevar piekrist.

50. Kā mēs redzējām iepriekš (42. punkts), lai noteiktu, vai attiecīgais pakalpojums ir "informācijas sabiedrības pakalpojums" vai "televīzijas apraide", jāpārbauda, vai televīzijas pārraides saturs tiek nosūtīts atsevišķam skatītājam, kurš to ir pieprasījis (punkta — punkta pārraide), vai arī ir paredzēts, ka to var saņemt neierobežots skaits adresātu (punkta — vairākpunktu apraide).

51. Šajā sakarā, kā to atzīmē Nīderlandes valdība, Apvienotās Karalistes valdība un Komisija, ir nepieciešama objektīva izvērtēšana, kas balstītos uz galvenokārt tehniskiem kritērijiem, kas saistīti ar televīzijas raidījuma satura pārraides metodēm.

52. Līdz ar to pakalpojuma kvalifikācija nevar mainīties atkarībā no tā, kurš veic interpretāciju: pakalpojuma sniedzējs vai saņēmējs. Vēl mazāk kvalifikācija ir atkarīga no iespējamas nelabvēlīgas ietekmes uz konkurētspēju, ko var radīt punkta — vairākpunktu apraides izvēle (kura turklāt ir lētāka un tādēļ citu starpā izdevīgāka).

53. Jo īpaši es nedomāju, ka no pieminētā objektīvā novērtējuma var izvairīties, atsau-

coties uz iespējamo zaudējumu, piemērojot Direktīvas 89/552 4. panta 1. punktu, saskaņā ar kuru dalībvalstu pienākums ir, "ja vien ir iespējams, [..] ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošin[āt], lai raidorganizācijas atvēlētu lielāko daļu sava raidlaika Eiropas darbiem [..]".

54. Atšķirībā no viedokļa, ko šķietami pārstāv iesniedzējtiesa un sabiedrība *Mediakabel*, šis pienākums attiecas arī uz tādiem pakalpojumiem kā "Filmtime", kur skatītājs izvēlas un samaksā par filmu, kuru tas vēlas noskatīties.

55. Kā paskaidroja Francijas valdība, Apvienotās Karalistes valdība un Komisija, 4. panta 1. punkts uzliek *televīzijas raidītājam* pienākumu lielāko daļu tā raidlaika *raidīt* Eiropas darbus; taču tas neuzliek pienākumu *televīzijas skatītājiem* šos darbus skatīties. Tādēļ tādam raidītājam kā *Mediakabel* var būt pienākums iekļaut Eiropas darbus savā programmā un raidīt tos arī kodētā veidā, taču, pats par sevi saprotams, abonentiem ir brīva izvēle, kādus raidījumus viņi vēlas apmaksāt un skatīties.

56. Kā tikko jau pieminēju, dalībvalstīm cita starpā jānodrošina minētā pienākuma ievērošana tikai, "ja vien ir iespējams", un "ar pienācīgiem līdzekļiem".

57. Manuprāt, tas nozīmē, ka šis pienākums ir spēkā pie jebkādiem apstākļiem. Noteikti ne tādā gadījumā, ja tas izrādītos tik dārgi, ka nebūtu iespējams sniegt noteiktus pakalpojumus. Turklāt to vajadzētu piemērot un grozīt atbilstoši īpašajām televīzijas apraides nodrošināšanas un ienākumu gūšanas metodēm un, ja nepieciešams, noteikt daļējus vai pagaidu izņēmumus [9].

58. Visbeidzot, kā uzsvēra Apvienotās Karalistes valdība, šo pienākumu piemēro visiem televīzijas apraides pakalpojumiem, ieskaitot tos, kur skatītājs izvēlas filmu, kuru tas vēlas skatīties, bet tikai tad, ja un ciktāl tas neparedz nepārvaramas grūtības raidītājam.

59. Ievērojot iepriekš minēto, šajā jautājumā es nonāku pie slēdziena, ka pakalpojuma

9 — Komisariāts mutvārdu procesā paskaidroja, ka Nīderlandes tiesību normās ir paredzēta iespēja Direktīvas 89/552 4. pantā paredzētā pienākuma izpildi kvalificēt tādējādi, ka konkrētos gadījumos tiek piešķirti daļēji vai laika ziņā noteikti izņēmumi.

kvalifikācija par "televīzijas apraidi" Direktīvas 89/552 izpratnē vai par "informācijas sabiedrības pakalpojumu" Direktīvas 98/34 izpratnē nav atkarīga no pakalpojuma sniedzēja vai saņēmēja subjektīvā skatpunkta vai nelabvēlīgās ietekmes uz konkurētspēju, ko var radīt attēla pārraidei izvēlētā tehnika.

60. Direktīvas 89/552 4. panta 1. punktā paredzētais pienākums, ja vien ir iespējams, ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošināt lielāko daļu raidlaika Eiropas darbiem ir spēkā arī attiecībā uz televīzijas apraides pakalpojumiem, kur skatītājs izvēlas un maksā par filmu, ko tas vēlas skatīties.

IV — Secinājumi

61. Pamatojoties uz iepriekš minēto, es piedāvāju Tiesai uz *Raad van State* jautājumiem atbildēt šādi:

"1) Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā, ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīva 98/48/EK, V pielikuma 3. punkta a) apakšpunkta nozīmē kvazi–video pieprasījuma pakalpojumi ir ietverti Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvas 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos, 1. panta a) punktā minētajā jēdzienā "televīzijas apraide".

Direktīvas 98/34/EK, ko groza Direktīva 98/48/EK, 1. panta 2. punktā minētais "informācijas sabiedrības pakalpojuma" jēdziens neietver "televīzijas apraides" pakalpojumus Direktīvas 89/552 1. panta a) punkta izpratnē.

2a) Pakalpojums ir "televīzijas apraide" Direktīvas 89/552 1. panta a) punkta izpratnē, nevis "informācijas sabiedrības pakalpojums" Direktīvas 98/34, ko groza Direktīva 98/48, 1. panta 2. punkta izpratnē, ja audiovizuālo datu pārraide ir paredzēta, lai to uztvertu skatītāji, t.i., tā netiek pārraidīta atsevišķiem skatītājiem, kuri tos ir pieprasījuši (punkta — punkta pārraide), bet ir paredzēta tam, lai to vienlaicīgi saņemtu neierobežots skaits saņēmēju (punkta — vairākpunktu pārraide).

2b) Pakalpojuma kvalifikācija par "televīzijas apraidi" Direktīvas 89/552 izpratnē vai par "informācijas sabiedrības pakalpojumu" Direktīvas 98/34, ko groza Direktīva 98/48, izpratnē nav atkarīga no pakalpojuma sniedzēja vai saņēmēja subjektīvā skatpunkta vai nelabvēlīgās ietekmes uz konkurētspēju, ko var radīt attēla pārraidei izvēlētā tehnika.

3. Direktīvas 89/552 4. panta 1. punktā noteiktais pienākums, ja vien ir iespējams, ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošināt, lai lielāko daļu raidlaika atvēlētu Eiropas darbiem, ir spēkā arī attiecībā uz televīzijas apraides pakalpojumiem, kur skatītājs izvēlas un maksā par filmu, ko tas vēlas skatīties.